

POSTANOWIENIE

składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)
SSN Leszek Bosek (sprawozdawca, uzasadnienie)
SSN Paweł Czubik
SSN Paweł Księżak (sprawozdawca)
SSN Adam Redzik
SSN Aleksander Stępkowski
SSN Grzegorz Żmij

Protokolant Paulina Gorajewska

przy udziale Przemysława Ostojkiego - prokuratora Prokuratury Okręgowej w P.
delegowanego do Prokuratury Krajowej

w sprawie z odwołania J. M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) /2018 z dnia 6 grudnia 2018 r.

w przedmiocie przedstawienia (nieprzedstawienia) wniosków o powołanie do
pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P.,

z udziałem zainteresowanych: M. A., M. B., D. F., M. G., J. J., D. J., J. J., A. K., A.
M., B. O., F. P., K. S., J. S., P. S., A. S., M. S., M. W.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 16 października 2019 r.,

zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Najwyższy postanowieniem
z dnia 10 lipca 2019 r., sygn. akt I NO 41/19, do rozstrzygnięcia składowi
powiększonemu tego Sądu:

"Czy w toczącym się przed Sądem Najwyższym postępowaniu
odwoławczym od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa jest
dopuszczalne zastosowanie zabezpieczenia, w szczególności

obejmującego wstrzymanie wykonalności lub skuteczności zaskarżonej uchwały, na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360 z późn. zm.)?"

odmawia podjęcia uchwały.

UZASADNIENIE

1. 27 lutego 2019 r. J. M. na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz. U. 2019 poz. 1265) wniosła odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: „KRS”) nr (...)/2018 z 6 grudnia 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P. oraz wniosek do Sądu Najwyższego o udzielenie zabezpieczenia polegającego na wstrzymaniu skuteczności zaskarżonej Uchwały przez: a) nakazanie Krajowej Radzie Sądownictwa powstrzymania się od przekazania uchwały Prezydentowi RP do czasu rozpoznania odwołania przez Sąd Najwyższy; b) wstrzymanie procesu nominacyjnego osób rekomendowanych Prezydentowi RP przez Krajową Radę Sądownictwa (w przypadku przekazania uchwały przed wydaniem przez Sąd Najwyższy postanowienia o zabezpieczeniu).
2. Postanowieniem z 10 lipca 2019 r., I NO 41/19 Sąd Najwyższy przedstawił na podstawie art. 398¹⁷ k.p.c. do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, „czy w toczącym się przed Sądem Najwyższym postępowaniu odwoławczym od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa jest dopuszczalne zastosowanie zabezpieczenia, w szczególności obejmującego wstrzymanie wykonalności lub skuteczności zaskarżonej uchwały, na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 1360 z późn. zm.)?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Sąd Najwyższy zobowiązany jest realizować normy ujęte w art. 175 ust. 1 i art. 183 Konstytucji, nakazujące Sądowi Najwyższemu sprawowanie wymiaru sprawiedliwości przez zapewnienie jednolitości orzecnictwa. Z art. 398¹⁷ k.p.c. wynika, że Sąd Najwyższy może w konkretnej sprawie przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej przedstawić do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości. Instytucja rozstrzygania zagadnień prawnych budzących poważne wątpliwości w postępowaniu kasacyjnym służy przede wszystkim ujednoliceniu orzecnictwa Sądu Najwyższego w wypadkach, gdy składy zwykłe podejmują odmienne orzeczenia w podobnych stanach faktycznych.
2. Artykuł 398¹⁷ k.p.c. nie służy do rozstrzygania problemów prawnych, gdy orzecnictwo Sądu Najwyższego jest jednolite i spójne. Przepis ten nie jest bowiem podstawą rozstrzygania hipotetycznych rozbieżności ani teoretycznych zagadnień oderwanych od stanu faktycznego sprawy, które mogłyby okazać się ewentualnie przydatne do rozstrzygania innych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2018 r., III CZP 73/18 oraz uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 4 października 2002 r., III CZP 62/02). Nie jest również dopuszczalne pytanie prawne w sytuacji, w której sąd jest przekonany o prawidłowości tylko jednego kierunku wykładni (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 9 lipca 2019 r., I NSZP 1/19; postanowienie Sądu Najwyższego z: 7 marca 2019 r., III PZP 1/19; 10 sierpnia 2018 r., III CZP 16/18; 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14).
3. Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że udzielenie odpowiedzi na pytanie prawne przedstawione przez Sąd Najwyższy w składzie zwykłym w sprawie z odwołania od uchwały KRS w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie dopełnienia urzędu sędziego, zależy od tego, czy w orzecnictwie Sądu Najwyższego ujawniły się poważne wątpliwości w kwestii dopuszczalności udzielenia zabezpieczenia.
4. W postanowieniu z 8 września 2010 r., III SO 5/10 Sąd Najwyższy uznał za niedopuszczalne udzielenie zabezpieczenia argumentując, że odwołanie od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie nie jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c.

lub rodzajem powództwa cywilnego, które mogłoby zostać zabezpieczone na podstawie art. 730¹ k.p.c. Stwierdził, że do rozpoznania odwołania stosuje się wyłącznie przepisy kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej.

5. W postanowieniu z 27 marca 2019 r., I NO 59/18 Sąd Najwyższy stwierdził, że udzielenie zabezpieczenia w sprawie z odwołania od uchwały KRS w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego nie jest dopuszczalne z uwagi na zakres odesłania z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Wyjaśnił, że powołanie sędziego regulują bezpośrednio normy Konstytucji RP. Należy więc uznać, że sprawa powołania sędziego jest sprawą konstytucyjną, a nie cywilną, ani w znaczeniu materialnym, ani formalnym. W ocenie Sądu Najwyższego udzielenie zabezpieczenia w sprawach ustrojowych nie jest jednak całkowicie wykluczone, jeśli przepis ustawy wprost określa podmiot upoważniony do udzielenia zabezpieczenia (właściwy Sąd), jego przedmiot, zakres oraz formę. Ponadto, Sąd Najwyższy w tej sprawie stwierdził, że udzielenie zabezpieczenia byłoby bezprzedmiotowe w sprawie konkursu, w którym o dwa wolne miejsca ubiega się tylko dwoje kandydatów, gdyż żaden z uczestników konkursu nie ma interesu w podważaniu nieprawomocnej uchwały o przedstawieniu do powołania drugiego uczestnika.
6. Także w postanowieniach z 11 marca 2019 r., I NO 6/19 oraz I NO 11 /19 Sąd Najwyższy uznał, że udzielenie zabezpieczenia jest niedopuszczalne, ponieważ przepisy o skardze kasacyjnej pojmowane funkcjonalnie nie obejmują przepisów k.p.c. o postępowaniu zabezpieczającym.
7. Z powyższego wynika, że orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach o zabezpieczenie z odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie na urząd sędziego jest jednolite i nie ujawniły się dotychczas poważne wątpliwości dotyczące wykładni prawa. W związku z tym Sąd Najwyższy postanowił odmówić podjęcia uchwały.
8. Na marginesie przeprowadzonych rozważań Sąd Najwyższy odnotowuje jednak, że z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS wynika, że do postępowania przed Sądem Najwyższym z odwołania od uchwały KRS w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego stosuje się

odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 2019 r., I NO 11/19; postanowienie SN z 10 stycznia 2019 r., I NO 31/18; wyrok SN z 14 marca 2002 r., III KRS 1/02; T. Ereciński, w: *Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz*, red. J. Gudowski, Warszawa 2009). Odpowiednie stosowanie przepisów o skardze kasacyjnej oznacza, że mogą być one stosowane bez żadnych zmian, z pewnymi zmianami uznanymi przez Sąd Najwyższy za właściwe albo niestosowane w ogóle (uzasadnienia uchwał SN z: 6 grudnia 2000 r., III CZP 41/00; 30 stycznia 2001 r., I KZP 50/00; 23 sierpnia 2006 r., III CZP 56/06). Odpowiednie stosowanie przepisów tworzy więc szeroką swobodę jurysdykcyjną. Korzystając z niej Sąd Najwyższy uznał przykładowo, że stosowanie przepisów o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest do pogodzenia z istotą postępowania odwoławczego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 marca 2002 r., III KRS 1/02). Taka metoda tworzenia i stosowania prawa jest bez wątpienia dozwolona konstytucyjnie, a nawet bywa pożądana. Ustawodawca korzysta z niej wówczas, gdy w innej ustawie są już przepisy wystarczające do unormowania właściwych stosunków, w związku z czym stanowienie nowych przepisów byłoby powtórzeniem już obowiązujących (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2019 r., III CZP 75/18).

9. Nakaz odpowiedniego stosowania przepisów o skardze kasacyjnej nie może być utożsamiany z nakazem stosowania wszystkich przepisów postępowania cywilnego. Z brzmienia i celu przepisów art. 734 zd. 3 i 4 k.p.c. wynika, że wykluczają one udzielenie zabezpieczenia przez sam Sąd Najwyższy. Sądem pierwszej instancji w rozumieniu tych przepisów nie jest Sąd Najwyższy.
10. Zastosowanie przepisów o postępowaniu zabezpieczającym wyklucza także charakter norm regulujących postępowanie nominacyjne. Na mocy art. 144 ust. 3 pkt 17 oraz 179 Konstytucji RP sędziego powołuje Prezydent RP wykonując kompetencję prerogatywną, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że powołanie

sędziego jest aktem prawa ustrojowego, polegającym na kształtowaniu substratu osobowego władzy sądowniczej (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 3 czerwca 2008 r., Kpt 1/08; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 25 czerwca 2012 r., K 18/09; postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z: 7.12.2017 r., I OSK 857/17; 20.03.2013 r., I OSK 3129/12; 17.10.2012 r., I OSK 1876/12; I OSK 1877/12; I OSK 1889/12; post. NSA z 16.10.2012 r.: I OSK 1870/12; I OSK 1871/12; I OSK 1878/12; I OSK 1879/12; I OSK 1880/12; I OSK 1881/12; I OSK 1885/12; I OSK 1886/12; I OSK 1887/12; I OSK 1888/12; postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9.10.2012 r.: I OSK 1872/12; I OSK 1873/12; I OSK 1874/12; I OSK 1875/12; I OSK 1882/12; I OSK 1883/12; I OSK 1890/12; I OSK 1891/12; Wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 59/18; 27 marca 2019 r., I NO 8/19;; 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; 23 lipca 2019 r., I NO 86/19; 24 lipca 2019 r., I NO 86/19; 6 września 2019, I NO 99/19). W tym orzecznictwie eksponuje się określenie «stosunku prawnego poddanego regulacjom prawa ustrojowego», odrębnego od stosunku administracyjnoprawnego, stosunku służbowego, a także stosunku cywilnoprawnego, którego źródłem jest postanowienie Prezydenta RP podjęte na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, będące «aktem prawa ustrojowego» (po raz pierwszy w postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 18 stycznia 2008 r., I SA/Wa 1946/07; w ślad za nim postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z: 9 października 2012 r., I OSK 1874/12; 17 października 2012 r., I OSK 1877/12; 7 grudnia 2017 r., I OSK 857/17).

11. Jeszcze przed rozstrzygnięciem tej kwestii w orzecznictwie w literaturze prawa konstytucyjnego stosunek sędziego i państwa określano mianem «stosunku kreacyjnego», mającego swe źródło w prawie konstytucyjnym (P. Czarny, *Realizacja konstytucyjnych kompetencji Prezydenta RP w odniesieniu do sądów i Krajowej Rady Sądownictwa. Uprawnienia kreacyjne Prezydenta wobec sądów*, w: M. Grzybowski (red.), *System rządów Rzeczypospolitej Polskiej. Założenia konstytucyjne a praktyka ustrojowa*, Warszawa 2006). Powołanie sędziego przez Prezydenta RP opiera się bowiem na normach

konstytucyjnoprawnych (por. A. Kijowski, *Odrębności statusu prawnego sędziów Sądu Najwyższego*, „Przegląd Sejmowy” nr 1/2004, s. 6). Pogląd ten pozostaje nadal aktualny (J. Sułkowski, *Uprawnienia Prezydenta RP do powoływania sędziów*, „Przegląd Sejmowy” nr 4/2008, s. 59-60; M. Masternak-Kubiak, uwaga nr 6 do art. 179, w: *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Warszawa 2014, LEX).

12. Wypracowana na gruncie Konstytucji RP konstrukcja kreacyjnego aktu ustrojowego oraz stosunku ustrojowego ma uzasadnienie w tradycji ustrojowej II Rzeczypospolitej Polskiej, którą Preambuła Konstytucji RP nakazuje uwzględniać. Przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 17 marca 1921 r. (Dz. U. 44, poz. 267), kompleksowo regulowały stanowisko sędziego oraz wzajemne stosunki władzy sądowniczej oraz władzy wykonawczej i ustawodawczej, silniej może, niż wszystkie inne, podkreślając w art. 2, że władza zwierzchnia w Rzeczypospolitej Polskiej należy do Narodu, przy czym organami Narodu w zakresie wymiaru sprawiedliwości są niezawisłe Sądy (A. Mognilnicki, *Niezawisłość sędziów w nowym ustroju sądowym*, *Gazeta Sądowa Warszawska* z 1928, nr. 10, s. 145; W. Komarnicki, *Polskie prawo polityczne*, Warszawa 1922 r., s. 507). Według art. 76 ust. 1 sędziów mianował Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, o ile ustawą nie zawiera innego postanowienia, sędziowie pokoju są wybierani. Postanowienie to uzupełniał art. 76 ust. 2, zgodnie z którym urząd sędziowski może objąć tylko osoba, odpowiadająca warunkom przez prawo wymaganym, a także art. 78 Konstytucji wyrażający zasadę nieusuwalności sędziego, której przypisywano rozstrzygające znaczenie dla stwierdzenia zachowania zasady podziału władz w zastosowaniu do sądów (W. Komarnicki, *Polskie prawo polityczne*, Warszawa 1922 r., s. 511-512). Konstytucja z 23 kwietnia 1935 r. (Dz. U. nr 30, poz. 227) stanowiła w art. 13, że Prezydent powołuje sędziów Trybunału Stanu w ramach osobistej prerogatywy, a na mocy art. 65 ust. 1 Prezydent mianuje pozostałych sędziów, jeżeli ustawy inaczej nie stanowią. Konstytucja PRL z 22 lipca 1952 r. (Dz. U. nr 33, poz. 232) zrywała z tym modelem, w rozdziale 6 regulowała łącznie stosunki sądowe i prokuratorskie, wprowadzała też kadencyjność i nie zawierała gwarancji nieusuwalności sędziów. Na mocy

ustawy konstytucyjnej z 10 lutego 1976 r. (Dz. U. Nr 5, poz. 29) wprowadzono *expressis verbis* zasadę, że sędziowie są powoływani i odwoływani przez Radę Państwa. Dopiero na mocy art. 1 pkt 17 ustawy konstytucyjnej z 7 kwietnia 1989 r. (Dz. U. Nr 19, poz. 101) wprowadzono zasadę nieusuwalności sędziów oraz zasadę ich powoływania przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa.

13. Przyjęty w Konstytucji RP model powoływania sędziów ma uzasadnienie także innych podstawowych zasadach ustroju Rzeczypospolitej Polskiej. Wpisuje się on bowiem zasadę podziału i równowagi władz w Rzeczypospolitej Polskiej (art. 10 Konstytucji RP) oraz zasadę demokratyzmu i demokratycznej legitymizacji każdej władzy publicznej w RP, zasadę pewności prawa i zaufania do państwa - wynikające z art. 2 Konstytucji RP, a także gwarantuje ciągłość władzy państwowej (art. 126 ust. 1 i 2 Konstytucji RP). Zdaniem Sądu Najwyższego, wskazane uregulowania konstytucyjne stanowią łącznie podstawową strukturę konstytucyjną RP gwarantującą ciągłość i podstawowe funkcje władzy państwowej Rzeczypospolitej Polskiej.
14. Krajowa Rada Sądownictwa ma zapewniony, na poziomie konstytucyjnym, udział w postępowaniu nominacyjnym (art. 179 Konstytucji RP). Artykuł 179 Konstytucji RP uzupełnia prerogatywę Prezydenta RP przesądzając, że powołane na urząd sędziego mogą być tylko osoby objęte wnioskiem Krajowej Rady Sądownictwa. Przez „urząd sędziego” (art. 178 Konstytucji RP) należy rozumieć pełnienie funkcji sędziego (bycie sędzią), a więc wykonywaniem władzy wydawania wyroków w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej (*officium iudicis*). Urzędujący sędzia jest piastunem organu władzy publicznej (sądowniczej), sprawującym wymiar sprawiedliwości i inne powierzone zadania (art. 177 Konstytucji RP), wyposażonym w moc władczego, autorytatywnego rozstrzygania sporów o charakterze prawnym (J. Gudowski, uwaga nr 2 do art. 55, w: J. Gudowski (red.), *Komentarz do ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych*, Warszawa 2009, LEX). Jak podkreśla się w orzecznictwie i doktrynie wzajemne stosunki Prezydenta RP oraz Krajowej Rady Sądownictwa nie są jednak symetryczne, ponieważ to Prezydent RP powołuje sędziów (wyrok TK z 5 czerwca 2012 r., K 18/09; postanowienie TK z 23 czerwca 2008

r., Kpt 1/08; L. Garlicki [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. L. Garlicki, t. 4, Warszawa 2005, art. 179, s. 5).

15. Zakres kontroli sądowej uchwał KRS w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego został wyznaczony wyrokiem TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06, w którym stwierdzono, że normy ustawy o KRS wyłączające kontrolę w sprawie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego są „niezgodne z art. 45 ust. 1 i z art. 77 ust. 2 w związku z art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. Stanowisko to znajduje także wsparcie w uzasadnieniu wyroku z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, w którym Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że konstytucyjne prawo dostępu do służby publicznej obejmuje stanowiska sędziowskie, gdyż biorąc pod uwagę konstytucyjną zasadę niezawisłości sędziów, należy wykluczyć wszelką arbitralność i dowolność w tym zakresie. W wyroku z 25 marca 2019 r., K 12/18 Trybunał Konstytucyjny dodał, że art. 44 ust. 1a ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa jest niezgodny z art. 184 Konstytucji RP. Wykluczenie kontroli uchwał KRS przez sądy administracyjne uzasadnił TK tym, że KRS nie jest organem administracji publicznej, postępowanie przed KRS nie jest postępowaniem administracyjnym, a Konstytucja RP upoważnia sądy administracyjne do kontroli administracji publicznej.
16. W konsekwencji art. 44 ustawy o KRS wyznacza granice ingerencji Sądu Najwyższego w stosunki ustrojowe w sprawach indywidualnych. Kontrola sprawowana przez Sąd Najwyższy realizuje cele interesu publicznego, w granicach interesu indywidualnego każdego kandydata na urząd sędziego (art. 60 Konstytucji RP), w odniesieniu do kryteriów i procedur postępowania oraz zasady równego traktowania i niedyskryminacji w dostępie do służby publicznej.
17. Z powyższych rozważań wynika, że powołanie sędziego przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa jest aktem prawa ustrojowego - aktem kreacyjnym Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej - regulowanym normami Konstytucji RP, a w związku z tym nie jest sprawą cywilną ani w znaczeniu materialnym, ani formalnym. Z powodów ustrojowych upoważnienie do stosowania przepisów o postępowaniu zabezpieczającym, pojmowane

funkcjonalnie, jako wszystkie przepisy realizujące funkcje ochrony tymczasowej, wymagałoby wyraźnego upoważnienia w przepisie ustawy o KRS. Ingerencja w sferę wyznaczoną przez normy konstytucyjne, dobra prawne o szczególnej randze i stosunki ustrojowe, nie jest dopuszczalna na zasadzie analogii (analogicznie uchwała SN z 30 stycznia 2019 r., III CZP 75/18). Wymagań tych w najmniejszym stopniu nie spełniają przepisy art. 755 § 1 i 2[1] w związku z art. 730 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS. Odesłaniu zawartemu w art. 44 ust. 3 ustawy o KRS nie można przypisywać cech upoważnienia do ingerencji w konstytucyjne kompetencje Prezydenta RP, na czas w zasadzie nieoznaczony (por. art. 742, 744 i 757 k.p.c.) oraz bez jasno określonych przesłanek podmiotowych i przedmiotowych. Postępowanie zabezpieczające nie służy wstrzymywaniu postępowań ustrojowych. Postępowanie zabezpieczające pozostaje w ścisłym i bezpośrednim związku z dochodzeniem roszczenia w postępowaniu cywilnym (D. Zawistowski, uwaga nr 1 do art. 730, w: H. Dolecki (red.), *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom IV. Artykuły 730-1088*, Warszawa 2014, LEX). Jakkolwiek postępowanie zabezpieczające uzyskało formalną i funkcjonalną samodzielność, która polega na udzielaniu ochrony prawnej o tymczasowym (prowizorycznym) charakterze, to jednak funkcje i cechy konstrukcyjne cywilnego postępowania zabezpieczającego, wśród których na czoło wysuwa się poprzestanie na wymaganiu jedynie uprawdopodobnienia roszczenia (żądania) sprzeciwiają się szerokiemu stosowaniu przepisów o postępowaniu zabezpieczającym do stosunków ustrojowych. Ingerowanie w konstytucyjne kompetencje organów państwa mogłoby mieć reperkusje w sferze wyznaczonej przez normy konstytucyjne określające kompetencje Prezydenta RP. Ingerencja w te kompetencje na podstawie odesłania do odpowiednio stosowanych przepisów o postępowaniu ze skargi kasacyjnej nie jest więc uzasadniona.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, orzekł jak w sentencji.

